

έθνακτώθη κ' έτάφη κατά τὰ προειρημένα ό
Θανακούλας Σισμάνης. Άνωτέρω επί μακροῦ
όροπεδίου έγείρεται πτωχόν έρημοκλήσι τῆς
Άγίας Τριάδος κκι τρεῖς πρίνοι εἰς τόν ένα
των όποιών διακρίνεται προσηλωμένος σταυρός.
Παραπάνω άλλοι πρίνοι μέγιστοι και έκκλησία
Άγίου Νικολάου και προσκυνητάρι έρημωμένα.
Οὔτω μετά τριῶν τετάρτων πορείαν από τῆς
γεφύρας έφθάσαμεν εἰς Δορβιτσάν, χωρίον άνῆ-
κον εἰς τόν δήμον Πυλλήνης και οἰκούμενον από
367 ψυχάς· έχει εὐπρόσωπον τήν θίαν και εκ-
κλησίαν τῆς Άγίας Παρασκευῆς δια τήν όποιαν
πανηγυρίζει κατά τὰ τέλη Ιουλίου.

Άκολουθοῦμεν τήν άγουσαν πρὸς μεσημβρίαν
άτραπόν, διελθόντες άραιόν δάσος άρυῶν εἰς τό
πέρας τοῦ όποιου συναντῶμεν βρύσιν λιθόκτι-
στον άφ' ἧς ύδρεύεται τό όπισθεν χωρίον Πω-
κίστα. Μετ' όλίγον βλέπομεν τό χωρίον· έχει
περί τὰς 60 οικογενείας μικροῦς οἰκίσκους μετ'
όπωροφόρων δένδρων και περίξ εύάριθμα στρέμ-
ματτα γῆς καλλιεργημένης. Φθάσαντες επί τῆς
όφρυός τοῦ βουνοῦ εἴχομεν ένώπιόν μας εύρείαν
χώνην διατεμνομένην άριστερά ύπό βουνώδους

προεξοχῆς επί τῆς όποιας άπλοῦται τό χωρίον
Σίμου, ἡ πρωτεύουσα τοῦ χωρίου Πυλλήνης.

Έφθάσαμεν εἰς Σίμου περί τήν μεσημβρίαν,
δαπανήσαντες από Δορβιτσᾶς 1 1)2 ώραν. Τό
χωρίον κατοικεῖται από 500 ψυχάς με τήν
αὐτήν πτωχείαν και έλεεινότητα πάντοτε βι-
ούσας. Έχει έκκλησίαν τῆς Παναγίας πρὸς
βορρᾶν, έτέραν πρὸς μεσημβρίαν επί περιόπτου
θέσεως, τοῦ Άγίου Γεωργίου, και πανηγυρίζει
τήν 29 αὐγούστου εἰς έρημοκλήσιον τοῦ Άγίου
Ιωάννου.

Έντός τοῦ χωρίου τούτου βιοῖ από έτῶν
άλλη ιστορική οικογένεια ἡ τῶν Ευδαίων.
Ήσαν οὔτοι προῦχοντες επί τουρκοκρατίας ισχυ-
ροί κ' έσυγγένεον δι' έπιγαμίας μετά τῶν Σι-
σμαναίων και Καναθαίων. Κατά τὰς άρχάς τῆς
έπαναστάσεως ἦσαν δύο άδελφοί ό Κώστας
Εὔδης και Εὐθύμιος Εὔδης ό και Άναγνώστης
έπιλεγόμενος διότι ἦτο έγγράμματος. Ό πρώτος
έλέγετο και Μπέης έλαθε δέ γυναίκα τήν κό-
ρην τοῦ Ιωάννου Καναθοῦ, τόν διάσημον επί
κάλλει κ' επί άνδρείᾳ Λάμπρων.

**Έπιταί τό τέλος*

A. KAPKABITEAE

Ν Υ Χ Τ Α

Έδυσεν ό ἦλιος 'πίσω άπ' τὰ βουνά,
'Πίσω άπ' τὰ βουνόκορφα νέφη σκοτεινά
Τόν κατευοδώνουν.
Φτερωτά κοπέλια πάλι οι βραδυνοί.
Οί δροσάτοι Ζέφυροι τήν πλατειά σκηνή
Τ' οὔρανοῦ σαρώνουν.

Γιά ν' άπλώσ' ἡ Νύχτα μέσ' 'ς τήν καθαρή,
Μέσ' 'ς τήν άπειρη έκτασι νά κρυφοχαρῆ
Τὰ διαμαντικά της.
Δέν τό θέλει — ξεύρω — δέν έπιθυμεῖ
Νά θωροῦν τὰ κάλλη της βέβηλοι όφθαλμοί
Και τὰ μυστικά της.

Δι' αὐτό, με βῆμα άργό και σιγανό
'Σάν προβάλλη ἡ Μάγισσα από τόν οὔρανο
Και χυθῆ 'ς τήν κτίσι,
'Σ τόν θνητῶν τὰ μάτια ύπνον άγαπᾶ,
'Υπνο με όνειράτα νά κρυφοσκορπᾶ,
Γιά νά τοῦς κοιμήσῃ.

Μαυρομιάτα Νύμφη και μελαχρινή,
Διέ, πῶς με τὰ μάγια της τήν καταπονεῖ
Τήν βοή 'ς τήν χώρα!..

Ἐκούρνιασαν ἔς τὰ δένδρα τὰ φαιδρὰ πουλιά·
 Τὰ παιδιὰ ἔκοιμήθησαν μέσ' ἔς τὴν ἀγκαλιὰ
 Τῆς μαμμᾶς τῶν τώρα.

Μόνον ἡ καρδιά μου — ἄχαρη καρδιά—
 Ἄπ' τῆς μάννας Φύσεως φεύγει τὴν ποδιά,
 Ὅπνο δὲν ἐγυρεύει.
 Ἡ μορφὴ τῆς Νύχτας τὴν παραπλανᾷ·
 Θλιβερὴ συμπάθεια μέσ' ἔς τὰ σκοτεινὰ
 Τὴν καταμαγεύει!..

Ἄλλοτε, γεμάτη ἀπὸ ἡλίου φῶς,
 Ἐμοίαζε Παράδεισο, ποῦ ἄγγελος κρυφὸς
 Ἐφύτευε ἐδῶ χάμου.
 Τώρα . . . Ἡ παρθένα μὲ ξανθὰ μαλλιά
 Μέσ' ἔς τὸν τάφον ἔσβυσε! — Πάγει ἡ ἀντηλιά
 Μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου!..

Τώρα, ὅταν τὴν νύχτα μαύρη ἀπ' τὸν καῦμό,
 Νανουρίζει ἀθόρυβα κάθε τῆς παλμό,
 Κάθε ἐπιθυμία.
 Εἶνε ἡμέρα; — Μοιάζει ἄδειον οὐρανό,
 Ποῦ σφαλεῖ ἔς τὰ στήθια τοῦ ἄψυχο κενό,
 Ἄπειρη ἐρημία.

Ἄρχισεν ἡ νύχτα; — ὡς ποῦ νὰ τὸ διῶ,
 Ἄπ' τὰ φυλλοκάρδια τῆς ἔβγαίνουν χίλια δυὸ
 Φωτερὰ λουλούδια:
 Τῆς Ξανθῆς ἔμου εἰκόνες ἔβγαίνουν μιὰ καὶ μιὰ,
 Ὅσαν κόσμοι ἀστέρηνοι μέσ' ἔς τὴν ἐρημίαν
 Κόσμοι ἀπὸ τραγούδια.

Νύχτα, μὴν κακιώνεις! — Πάνου ἔς τὰ βουνὰ
 Ποῦ θαριέσαι μόνη σου, κάποιος ἔλογυρνᾷ
 Μὲ θερμὸ κεφάλι.
 Μ' ἐραστοῦ λαχτάρα κάποιος μελετᾷ
 Μέσ' αὐτοῦ ἔς τὰ πλούτη σου τὰ ἀχτινωτά,
 Ἐς τὰ κρυφὰ σου κάλλη.

Εἶμαι ψάλτης θροῆσκος. Δὲν κατασκοπῶ
 Τ' ἄγια σου μυστήρια. Καὶ ἔς τὸ σκυθρωπὸ
 Σκότος — μὴ σὲ μέλει!
 Ἄν συχνὰ μοῦ φέγγει μιὰ χρυσοῦ στροφῆ,
 Ἄπὸ τῆς Ἀγάπης μου τὴν γλυκεῖαν μορφὴν
 Μέσα μου ἀνατέλλει.